

[Erhard Jakobsen]

Ellers er for mig hovedtemaet ud fra Danmarks sikkerhedspolitik USA og Danmark. Det er det, der spiller den store rolle også i denne debat. Der er i hele den danske offentlighed, i særdeles i medierne, en tendens til mere og mere at prøve at indtage en neutral holdning: Danmark står neutralt mellem to supermagter, der næsten er lige gode eller lige dårlige. Jeg synes, det er helt afgørende at få slået fast, at Danmark aldeles ikke er neutral, og at der er pokker til forskel på de to supermagter. Den ene supermagt har helt tilbage til anden verdenskrig vist, at den ønsker at stå solidarisk med de vesteuropæiske demokratier. Den anden supermagt har vist, at den vil benytte enhver lejlighed til at afskaffe de rester af demokrati, der måtte være visse steder, og erstatte det med diktatur, og som i øvrigt ved sin politik i Polen, Ungarn, Rumænien, Bulgarien og Tjekkoslaviet klart har tilkendegivet, hvilken skæbne der kunne vente andre lande, som var nødt til at bøj sig for sovjetrussiske diktatorer.

Desværre er der en tendens til, at alt fra 1930'erne går i glemmebogen. Vi, der har oplevet årene, bliver færre og færre, og nogle har glemt dem, men de fleste har ikke glemt dem; de har bare aldrig oplevet dem og ved ingenting om dem. Det, der kendetegner 1930'erne, var den ulyksalige neutralitetspolitik, og den kendetegnedes samtidig af noget, som desværre er ved at komme på mode igen: ikke bestræbelser for nedrustning, nej, agitation for nedrustning, og det er noget helt andet. Hvis jeg ikke husker helt forkert, havde Hitler indkaldt til en fredskonference i Berlin i September 1939, men den blev han desværre nødt til at aflyse, fordi Det tredje Rige skammeligt blev angrebet og overfaldet af Polen på det tidspunkt. Så hyklerisk har man gang på gang brugt fredstanker og fredsbevægelser, og det er nøjagtigt det samme, der nu sker igen.

Nu tales der om en optimistisk atmosfære. Det synes jeg er glædeligt, og jeg synes, det er vigtigt – og jeg gør nu det med hr. Gert Petersens tilladelse – at sige, hvorfor denne optimistiske atmosfære er fremkommet, nemlig – som hr. Gert Petersen rigtigt antydede det, hvilket ikke var hans mening, men som jo netop også af den grund i høj grad kan være min mening – at det er USAs stejle holdning og alene USAs stejle holdning, som har fremtvunget den situation, hvor Gorba-

tjov, hvis bestræbelser jeg absolut har respekt for, nu gør alt, hvad han kan, for at imødegå hvert eneste af de synspunkter, som socialdemokrater, radikale og venstrefløjen har ført frem her i Folketinget igennem det sidste par år. Nu tager Gorbatjov afstand fra den ene efter den anden. Vi kan kun hilse med tilfredshed, at han også kan indse, at den galaj var det helt forkert at hoppe på. Det skal han kun have ros for.

En anden ting, han absolut også skal have ros for – her taler jeg på en stor del af de kvindelige vælgeres vegne – er, at det er yderst prisværdigt, at russiske kvinder nu får mulighed for at læse det store tyske mode-magasin Burda. Det, at de kan komme til at gå i noget tøj, som vesteuropæere har gået med i årevis, jeg mener ikke brugt tøj, men altså samme modeller, betragter jeg som et af de helt store fremskridt, som Gorbatjovs navn formentlig kan knyttes til.

Så er det spørgsmålet, hvor meget andet der ellers bliver. Jeg fatter ikke, at man i vesteuropæisk presse næsten står på hovedet af beundring over, når man skal stemme forskellige steder i Sovjet, at man nu ikke længere stemmer om én kommunist, nu stemmer man om to. Det er da et stort fremskridt, det kan man da godt se, hvis man vel at mærke ikke aner, hvad demokrati betyder, og det gør man selvfølgelig ikke på de kanter.

Jeg mener, at det er USAs stejle holdning, hans – som et æret medlem af dette høje Ting engang kaldte for den afdankede skuespiller – stejle holdning, bl.a. den, som han blev kritiseret så voldsomt for ved Reykjavik-mødet, hvor den gamle afdankede skuespiller slog det hele i stykker ved at stå fast på SDI. Han har ikke slået noget som helst i stykker. Han har tværtimod netop ved at fremhæve og stå fast på SDI tvunget Sovjet til at gå med til alle de ting, som et flertal herinde frarådede Sovjet at gå med til gennem en længere periode. Det bør man absolut prise USA for, og jeg mener, det er på høje tid, at Danmark i sit medlemskab af NATO forstår, at her er en vis loyalitet, jeg siger kun en vis loyalitet, over for USA på sin plads. Det er en af de væsentligste ting, som binder NATO-magterne sammen, og det trænger vi i hvert fald til at leve op til i dette land, om ellers nogen gør det.

Ellers skal jeg da lykønske dem, der arbejder for atomvåbenfri zone. Det kan der næp-